

3.

Въ стаячката на старши-писаря Димитъръ Гочоколевъ тупаше Кабака по рамото и му шептѣше повѣрително:

— Още щомъ ми казѡха, че сж те задържали, скочихъ и право тука. Стой бе, господинъ началникъ, думамъ, грѣшкѡ, думамъ, е станало, нашъ човѣкъ е, не може така, думамъ . . . Че той, думамъ, утре помощникъ-кметъ ще ми става, а вие сте го хвърлили при ония хаирсъзи тамъ . . . Демократъ е, думамъ, вече, само дето декларация не е подалъ още, ама, дай боже здраве, и тая работа ще стане въ скоро време . . .

Кабака стоеше като зашематенъ отъ гръмотевица и мигаше често-често съ безцветнитѣ си жлепачи. Струваше му се, че любезнитѣ приятелски потупвания на селския чорбаджия и богаташъ падаха като чукове и бавно, мъчително го превръщаха на гнусна, отвратителна пихтия . . .